

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Quæstio I. Quid sit Sigillum Confeßionis, & quo Iure obliget.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

DISPUTATIO OCTAVA.

De Sigillo Confessionis.

QUESTIO I.

Quid sit Sigillum Confessionis, & quo jure obliget?

SIGILLUM per metaphoram significat obligationem occultandi secretum sibi ab aliquo commissum: et velut per antonomasiam attribuitur singulari obligationi exactissime servandi secretum de rebus in Confessione expositis. Quae obligatio est maxima, ut apud omnes Doctores & fidei Christianae professores est notissimum, adeo ut ex gravissima quacumque causa, sive privata, sive publica, secretum Confessionis pandi nequeat, sive directe, sive indirecte; sive verbis, sive factis aut aliis signis.

Obligatio hujus secreti sacramentalis est praecipua jure Ecclesiastico, ut patet ex perpetua praxi & observatione totius Ecclesiae, quae hoc saltem convincit. Item ex c. Sacerdos, dist. 6. de Penitentia, & c. Omnis utriusque sexus, de Penit. & Remiss. ubi dicitur: Caveat autem omnino, ne verbo, aut signo, aut alio quovis modo aliquatenus prodatur peccatum... quoniam qui peccatum in penitentiali iudicio sibi detectum praestiterit revelare, non solent a sacerdotali officio deponendum decernimus, verum etiam ad perpetuum agendum penitentiam in arcibus monasterium detrudendum. Quae poena est ferenda sententiae, & solum concernit illos, qui frangunt sigillum per revelationem alijus peccati, non autem qui alio modo illud laedunt, neque etiam illos, qui non sunt Confessarii, etsi alioquin sigillo teneantur: cum verba dirigantur ad Sacerdotem seu Ministros. De quibus etiam specialiter loquitur Rituale Romanum Tit. de Sacram. Penit. requirens ex parte ministri sigillum secreta confessionis, sub exacto perpetuoque silentio.

Certum nihilominus est, hujus secreti obligationem habere altiore originem, quam ex praecipuo praesens Ecclesiastico: cum ipsa sit illo prior, nec possit Ecclesia hanc obligationem tollere, aut aliquam ratione imminuere, aut ea dispensare.

Unde est praecipua obligatio juris naturalis non violandi secretum Confessionis: nam jus naturae generatim obligat ad servandum secretum, cujus revelatione proximus infamaretur, vel quod expressè aut tacite servare promissimus: quod utrumque in praesenti locum habet. Ita Scotus dist. 21. quaest. 2. num. 10.

Verum etiam ex hoc capite non sufficienter desumitur tam gravis & rigorosa

Herinc Sum. Theol. Pars IV.

in quocumque casu hujus secreti obligatio: nam quantum est ex hac parte, posset absque gravi peccato violari, quando materia est levis: immo absque omni peccato, quando necessarium foret ad conservationem v.g. Republicae, & generaliter quando praeponderaret aliquod majus bonum vel majus debitum: quemadmodum etsi secretum naturale & jus proximi ad suam famam obliget, tamen ad vitandum majus malum communitatis vel certii innocentis potest, immò quandoque debet violari.

Hinc firmior adhuc obligatio fundatur in ipsa institutione Sacramenti; quae supposita, ratio dicitur illicitum esse Sacerdoti aliquid facere, quo Confessio fieret odiosa, aut homines ab ea saltem integrè facienda merito arcerentur; vel addere onus Confessionis, quod Christus non apposuit: hoc autem fieret, si Sacerdos posset aliquid revelare. Deinde poenitens excusatur à confitendo peccato, quod Confessarius sine ipsius licentia revelaret; ergo ex obligatione confitendi pro quovis casu sequitur in Confessario obligatio tacendi peccatum: quo enim casu posset non tacere, atque adeo non taceret, non teneretur poenitens illud confiteri: ut patet ex institutione Sacramenti, & modo, quo à Christo facta est. Denique si in aliquo tandem casu possent audita in confessione pandi, etsi hic forte ad poenitentem talem vel talem non spectaret, timor tamen, quod cum indeterminatè interdum id liceret, aliquando ad ipsum quoque poenitentem spectaret, merito eundem à confessione revocaret.

Nihilominus haec omnia non convincunt, debuisse Confessionem sic institui, ut nullo casu Christus eam revelari permitteret, illo praesertim quo ipse poenitens ex se obligaretur pandere vel Confessario licentiam dare. Vide Arriaga dist. 45. sect. 1.

Quare supposito quod cetera non sufficienter ad arctissimam hujus secreti obligationem in quocumque casu, etiam quoad peccata venialia seu aliàs confessa mortalia, quae non sunt sub obligatione exprimens: certa adhuc esse debet ista obligatio, ex praecipuo saltem positivo Christi omnibus Confessariis injuncto; de quo ex ipsa praxi perpetua & ex estimatione Ecclesiae sufficienter constare debet, posito quod in aliis ista obligatio non satis fundetur. Quae quidem obligatio est maximum lenimentum ipsius oneris confitendi. In qua similiter elucet mirabiliter divina

4. Accedit proinde obligatio fundata in ipsa institutione Sacramenti.

Ipsamque poenitentiam lex Christi.

providentia, ut in tanto Sacerdotum à fide
diversis temporibus apostatantium numero
vix aut ne vix ullus reperitur, à quo ratio-
ne revelatarum confessionum quisquam fi-
delium præjudicium aliquod notabile pas-
sus esse sciatur.

Itaque frangens sigillum committit gra-
vissimum sacrilegium contra religionem,
nisi excuset indeliberatio; idque juxta Do-
ctores communiter, quantumvis peccatum
revelatum sit leve: nam semper grave est
revelare Confessionem: sive necessarium
semper & maximi momenti est, quòd se-
cretum sit totum negotium Confessionis,
cui proinde fit grave semper præjudicium,
etiam in levi peccato revelando: etsi im-
probabiliter unus aut alter putarit dari hic
levitatem materiæ, aut non esse mortale,
quando leve peccatum dicitur absque eo,
quòd significetur esse dictum in Confes-
sione. Admittit tamen *Lugo disp. 23. num. 71.*
& refert nec improbat *Aversa quasi. 18. sect.*
1. §. Quarto posse generari suspicionem
adeò levem, ut moraliter censeatur nulla,
adeoque tantum venialis revelatio: aut
etiam posse dari veniale ex parte periculi,
quòd leve sit ingerendi levem similiter
suspicionem de rebus in Confessione au-
ditis.

Insuper committit peccatum detractionis
obligans ad restitutionem famæ proximi,
ac injuriæ contra pactum secreti,
grave, vel leve, prout res revelata cedit in
grave vel leve detrimentum famæ aut re-
velationis secreti.

Adverte tamen Confessarium, qui aliunde
crimen novit, posse absque fractione
sigilli illud aperire, modò non manifestet
ullam circumstantiam ex sola Confessione
cognitam, neque firmius aut aliter asserat,
quàm faceret, si Confessionem non au-
divisset. Quare non potest etiam dicere,
talem penitentem, v. g. publicam merce-
tricem aut homicidam, ob publicum delictum
suspensum, sibi esse confessum ista
peccata; etsi alioquin omnibus forent nota:
quia sic præberet novam notitiam confes-
sionalem. Aliàs quoque ob imprudentiam
aut ignorantiam ea quæ verè dubia,
vel non formalia peccata, vel non publica
sunt, præsumerentur esse certa, formalia ac
publica, & ut talia dicerentur, non sine
gravi Confessionis odio.

Petes, quid si casus sit, quòd vi naturalis
secreti non obligaretur Confessarius pen-
nenti, eò quòd redundet in grave damnum
publicum aut innocentis; sed tantum
ratione Sacramenti: peccabitne Confessarius
revelans contra justitiam ratione pacti
inclusi in secreto? *Vasquez q. 93. art. 4. dub.*
1. existimat, quòd talis peccaret contra
solam religionem, eò quòd penitens non
sit dignus, ut ei servetur secretum naturale
ut tale. Sed oppositum apparet verius: quia

ratione pacti impliciti obligatur ad non re-
velandum secretum, quando non fuerit ne-
cessè, undecumque id oriatur: in casu au-
tem non est necessitas revelandi, immo nec
facultas, ratione Sacramenti; adeoque &
pactum generale secreti vim retinet, & di-
gnus manet penitens, ut alter stet sibi pro-
missis, manentibus rationabilibus pacti
conditionibus.

QUÆSTIO II.

Ex qua Confessione oriatur Sigillum?

RESPONDEO ex omni & sola Confessione
sacramentali. Ita omnes Doctores. Et
est manifestum: cum ex tali Confessione
resultet tamquam proprietas, vel
ei propter specialem rationem ejusdem sit
à Christo annexum: adeoque omni & solam
convenire debet.

Censeatur autem, quantum ad præsens
atinet, Confessio sacramentalis, non tan-
tùm illa, quæ est completa per legitimum
absolutorem, sed generaliter omnis, quam
penitens animo se accusandi facit, quem
bonâ fide credit esse Sacerdotem, in ordine
ad absolutionem percipiendam, etsi illam
ob indispositionem aut alias causas non
percipiat. Ita communiter Doctores.

Dixi: *Ei quem bonâ fide credit esse Sacerdotem:*
quia etsi reverà non esset Sacerdos seu
Confessarius, Confessio veniret sacramentalis,
induceretque sigillum; cum à penitente
dirigatur ad Sacerdotium, cuius
Christus annexit potestatem absolventi,
errorque tantum consistat in facto circa
materiam qualitatem Ministri. Secus est
contra Nonnullos, si quis scierit confiteatur
Laico, quàmvis putet, aliquando v. g.
in absentia Sacerdotis, esse Laico confiten-
dum: quia tunc est error juris, & regitur
circa formalem conditionem Ministri, scilicet
Sacerdotium; quæ proinde à confitente
non intenta, non potest Confessionem
illius facere sacramentalem.

Dixi etiam: *Animo se accusandi, & in ordine
ad absolutionem:* quia si fiat ad alium fi-
nem, v. g. ridendi Sacramentum Penitentiæ,
pellendi Confessarium ad peccatum, vel
petendi dumtaxat consilium &c. non cen-
setur Confessio sacramentalis, nec inducit
sigillum: nam revelatio non potest gene-
rare odium Sacramento, quòd non inten-
ditur. Ita communiter Doctores. Unde
teste *Basso V. Confessio VII. n. 6.* ita declara-
tum fuit R. C. in casu curjisdani Cardina-
lis, qui ad alium accesserat prætextu
Confessionis, volens eum in concepta con-
tra Pontificem conspirationis crimen per-
trahere. Similiter quàmvis petens consi-
lium velit Sacerdotem obligare sub sigillo
Con-

5.
Frangens
sigilla gra-
viter peccat
contra reli-
gionem, etsi
peccatum sit
leve: nisi
excuset in-
deliberatio.

6.
An excuset
levitas cog-
nitionis seu
suspicionis,

Qualiter
præterea
peccet con-
tra famam
& secretum
naturale.

6.
Confessa-
rius crimen
aliunde sibi
notum salvo
sigillo ma-
nifestare po-
test.

7.
An peccet
contra secre-
tum natu-
rale fran-
gens sigil-
lum in ca-
su, quo ces-
sante sigillo
non esset ob-
ligatio se-
creti.